சக்ரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி"

VOL-11 தொகுதி-11	August ஆகஸ்டு மீ 1915.	No-1. பகுதி-1.

அரசனும் - குடிகளும்.

"மன்னவர்க் கழகு செங்கோன் முறைமை", "சக்கர நெறி நில்" என்று பெரியாரருளிச் செய்திருப்பதை நாம் நன்கு சீர்தூக்கி நோக்குவோமாயின், அரசனது கடமை யித்தன்மையதா மென்பதும், குடிகளது கடமை யித்தன்மையதா மென்பதும் நமக்கு நன்கு விளங்குவனவாம். அரசன் தன்னுடைய கடமையையும், குடிகள் தம்முடைய கடமையையும் மறவாது மேற்கொண்டொழுகி வருவாராயின், அவ்விருதிறத்தார்க்கும் நன்மை யென்று சொல்லப்படுவன வனைத்தும் நிச்சயமாக வுண்டாவனவாம். அரசன் தன் குடிகளிடத்து அருளும், குடிகள் தம்மரசனிடத்து அன்புமுடையவரா யிருப்பாராயின், அவர்கட்குத் தீமை யுண்டாவது பெரும்பான்மையு மில்லையாம். ஒரு காட்டில் வசிக்கும் புலிக்கு அக்காடு காவலாக விருப்பது போல, அப்புலியும் அக்காட்டிற்குக் காவலாக விருப்பதாம். புலியைப் பிறர் கொல்லா திருப்பதற்குக் காரணம் காடு நெருக்கமா யிருப்பதேயாம்; காடு அழியா திருப்பதற்குக் காரணம் இக்காட்டில் புலி வசிக்கின்றதே யென்னும் பயத்தால் பிறர் வந்து, அதனை வெட்டாதிருப்பதே யாம். புலியினுடைய இருப்புக் காட்டிற்கும், காட்டினுடைய இருப்புப் புலிக்கும் அத்தியாவசியகமாய் வேண்டுவனவாக விருத்தல் போல, அரசனுடைய இருப்புக் குடிகளுக்கும், குடிகளுடைய இருப்பு அரசனு

கதும். அத்தியாவசியகமாய் வேண்டுவனவாம். காடு நெருக்கமாயிராத்விடத்துப் புலிக்குக் கேடும், புலி பலவீனமான விடத்துக் காட்டிற்குக் கேடு முண்டாவது நிச்சயமாம். காடுநெருக்கமா யிராத விடத்துப் புலியைக் கொல்வதெளிதாம்; புலி பலவீனமாய விடத்தோ, (அதனைக் கொன்று) காட்டை யழிப்ப தெளிதாம். காடு நெருக்கமாயும், புலி பல முடையதாயு மிருக்கு மளவும் புலியைக் கொல்வதும் அருமையாம்; காட்டை யழிப்பதும் அருமையாம். அரசனது நிலைமையையும் குடிகளது நிலைமையையும் யாம் நிதானமாக யூகித்து நோக்குவோ மாயின், அவ்விருதிறத்தாரும் புலிபோலும் காடுபோலு மிருக்கின்றன ரென்பது நன்கு விளங்குவதாம். அரசன் குடிகளிடத்து அருளும், குடிகள் அரசனிடத்து அன்பு முள்ளவளவும் அவர்கள் அச்சமற்றவராய் வாழ்வது நிச்சயமாம். அரசனிடத்து அருளும், குடிகளிடத்து அன்பும் குறையுமாயின், அரசன் கெடுவதும் நிச்சயமாம்; குடிகளழிவதும் நிச்சயமாம். அரசன் தன்குடிகளிடத்து மாறாத அருளுடையவனா யிருப்பானாயின், குடிகள் தம்மரசனிடத்து மாறாத அன்புடையவரா யிருப்பா ரென்பது பிறழாத விஷயமாம். அரசன் தன் செங்கோல் முறைமை தவறாதொழுகுதலே அவன் தன் குடிகளிடத்து அருளுடையவனாக விருத்தலாம்; குடிகள் தம்மரசனது சக்கரநெறி நின்றொழுகுதலே அவர்கள் அரசனிடத்து அன்புடையவராக விருத்தலாம். அரசனிடத்து அருளும் குடிகளிடத்து அன்பும் [illegible]மாயின், அவர்கள் வசிக்கும் நாடு தீராத கலகத்திற்கு உறைவிடமாக விருப்பதன்றி மற்றொன்றாக விருப்பதில்லையாம்.

செங்கோலென்பது நீதியாம்; முறைமை யென்பது நீதியைத் தவறாது செலுத்துதலாம். நீதியைத் தவறாது செலுத்தித் தன் குடிகளையாளும் அரசனிடத்துக் குடிக ளன்பில்லா திருப்பது ஒரு காலத்து மின்மையின், அரசன் தன் குடிகளிடத்து அருளுடையவனா யொழுகுதலே அவனுடைய கடமையாம். குடிகள் தம்மரசன் விதித்த விதிக்கு மாறாகாதொழுகி வருவாராயின், அவர்களிடத்து அரசனுக்கு வெறுப்பு எஞ்ஞான்றும் உண்டாவதில்லையாம். தம்மரசனது ஆக்கினை சக்கரவழியில் (நீதி வழியில்) நிற்பது குடிகளிடத்துப் பிறழாதிருக்குமாயின், அவர்கள் தம்மரசனது அருளுக்குப் பாத்திரராவர்; தன் குடிகளிடத்து நீதி செலுத்துவதில் தவறாதிருப்பது அரசனிடத்துப் பிறழாதிருக்குமாயின், அவன்

தன் குடிகளது அன்பிற்குப் பாத்திரனுவ னென்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு நம்முடைய கடமைக்கு மாறுகா தொழுகி வருவோமாயின், நாம் நம்மரசனது அருளுக்குப் பாத்திரராய் வாழ்வது தவறுவதில்லையாம். அரசனுடைய தவறு நம்முடைய தவற்றிற்கும், நம்முடைய தவறு அரசனுடைய தவற்றிற்கும் காரணமா யிருத்தலின், அரசன், குடிகளென்னு மிருதிறத்தாருள் ஒவ்வொருவரும் தத்தங் கடமையை மறவாது செய்து வருதல் வேண்டும். அரசன் தன்னுடைய கடமையைச் செய்யவில்லையே யென்று குடிகளும், குடிகள் தம்முடைய கடமையைச் செய்யவில்லையே யென்று அரசனுங் கருதித் தத்தங் கடமையைச் செய்யா தொழிவது ஒருபோதுங் கூடாது. அரசன் குடிகளென்னு மிருதிறத்தாருள் ஒவ்வொருவரும் தத்தங் கடமையை மறவாது செய்துவருவாராயின், நாடெங்கும் வாழ்ந்து நல முறுவதாம்.

அரசனுக்கு அருளாவது அவன் தன் குடிகள்மீது தொடர்பு பற்றாது இயல்பாகப் பிரியமுடையவனு விருத்தலாம்; குடிகளுக்கு அன்பாவது அவர்கள் தம் மரசன் மீது தொடர்பு பற்றிப் பிரியமுடையவராக விருத்தலாம். அரசனும், குடிகளும் இவ்வாறிருத்தலே அவர்கள் தத்தங் கடமையைச் செய்து வருவதாம்.

அரசன் தன் குடிகள் மீது அருளுடையவ னுகாதிருப்பனுயின், அவர்கள் ராஜாங்க உத்தியோகஸ்தர், பகையரசர், கள்வர் முதலாயினேரும், துஷ்ட மிருகங்களுஞ் செய்யுந் தீங்கில்லாது வாழ்வது முடியுமோ? நாம் தீங்கில்லாது வாழவேண்டுமாயின், நம்முடைய கடமையை நாம் தவருது செய்து வருதல் வேண்டும். நம்முடைய கடமையை நாம் தவருது செய்து வருவோமாயின், அரசன் தன்னுடைய கடமையைத்தவருது செய்வது நிச்சயமாம். "வையம் மன்னுயி ராகவம் மன்னுயிர், உய்யத் தாங்கு முடலன்ன மன்னனுக்கு" என்று கம்பராமாயணங் கூறுவதை நோக்குவோமாயின், அருளுடைய அரசன் தன் குடிகளைத் தன்னுயிராகக் கொண்டொழுகுவா னென்பது நன்குவிளங்குவதாம். குடிகளாகிய உயிர் வசிப்பதற்குரிய வுடம்புஅரசனுக இருத்தலின், உடம்பும் உயிரும் போல அரசனும் குடிகளும் ஒத்து வாழ்வது அத்தியாவசியகமாம். "வேந்தன் சீறி னுந்துணை யில்லை" என்று பெரியாரருளியிருத்தலை நன்கு கவனித்து, சக்கர நெறிநின்றொழுகி வரு

கின்ற குடிகள் ஒருபோதும் தீங்கடைவதில்லை யென்பதை நாம் மறவாது மேற்கொண்டொழுகுதல் வேண்டும். குடிநலமில்லா நாடும் நீதியில்லாவரசும் சிறப்படைவதில்லை யென்பதை நன்குணர்ந்து, நம்மை யாண்டுவரும் நமது சக்ரவர்த்தியாரிடத்துப் பேரன்புடையவரா யிருந்தொழுகி வருவோமாயின் நாம் பெறவேண்டிய நன்மையென்பன வனைத்தையும் நிச்சயமாகப் பெறுதற்குரியவராவோம்.

அரசர் குடிகளது தவப்பயனாக வந்தவதரிக்கின்றமையின், அவரிடத்துக் குடிகள் உடல் பொரு ளாவியென்னுமூன்றனையும் பேரன்புடன் சமர்ப்பணஞ் செய்தொழுகக் கடமைப் பட்டவரா யிருக்கின்றனர். இக்கடமையைக் குடிகள் எஞ்ஞான்று மறவாதிருத்தல் வேண்டும். அரசனும் நீதிநெறி தவறாது அரசு புரிந்து குடிகட்கு ஆவனவற்றைச் செய்யக் கடமைப்பட் டிருக்கின்றான். † முறை வேண்டினரும் குறைவேண்டினரும் கொற்றவ (அரச) னில்லாவிடத்துத் தீராத துன்பத்திற்கு ஆளாய் வருந்துவ ரென்பது சிதையாத சித்தாந்தமா மாகலின், முறைவேண்டுதலும் குறைவேண்டுதலு முடைய நமக்கோர் அரசன் இன்றியமையாது வேண்டும்; நாம் அவ்வரசன் விதித்த விதிக்கு மாறில்லாதொழுகி வருவோமாயின், அவனுடைய அருளும் நம்முடைய அன்பும் உடலும் உயிரும்போல இருந்து, ஆவனவற்றை யெல்லாம் நமக்குப் பயப்பனவாம். நமது சக்ரவர்த்தியா ரவர்கள் முறை வேண்டினரையுங் குறை வேண்டினரையுங் கவனிக்க வேண்டியவாறு கவனித்து நம்மீது பெருங்கருணை செய்து வருதலினாற்றான், நாம் அவரிடத்துப் பூரண அன்புடையவரா யிருக்கின்றோம். அப்பூரண அன்பு நம்மிடத்து மாறாதிருக்குமாயின், நாம் மேன்மையென்பன வெல்லாவற்றையும் பெறுதற்குத் தகுதியுடையவராவோம்.

---

† முறைவேண்டினர் - வலியவராற் றுன்பமடைந்தவர் ; குறைவேண்டினர் - வறுமையடைந்து யாசித்தவர்.

திருவாய்மொழி.

"திருவுடை மன்னரைக் காணிற் றிருமாலைக்
கண்டேனே யென்னும்."

திருக்குறள்.

"வானோக்கி வாழு முலகெல்லா மன்னவன்
கோனோக்கி வாழுங் குடி."

"இறைகாக்கும் வையக மெல்லா மவனை
முறைகாக்கு முட்டாச் செயின்."

புறநானூறு.

"மாண்ட, அறநெறி முதற்றே யரசின் கொற்றம்."

மணிமேகலை.

"கோனிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியும்
கோணிலை திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரும்
மாரிவறங் கூரின் மன்னுயி ரில்லை
மன்னுயி ரெல்லா மண்ணாள் வேந்தன்
தன்னுயி ரென்னுந் தகுதியின் றாகும்."

சீவகசிந்தாமணி.

"உறங்கு மாயினு மன்னவன் றன்னொளி
கறங்கு தெண்டிரை வையகங் காக்குமால்."

பழமொழி.

"மறுமனத்த னல்லாத மாநலத்த வேந்தன்
உறுமனத்த னாகி யொழுகிற்—செறுமனத்தார்
பாயிரங் கூறிப் படைதொக்கா லென்செய்ப
ஆயிரங் காக்கைக்கோர் கல்."

கம்பராமாயணம்.

"கோளு மைம்பொறி யுங்குறை யப்பொருள்
நாளுங் கண்டு நடுக்குறு நோன்மையின்
ஆளு மவ்வர சேயரசு".

நீதிநெறிவிளக்கம்.

"மன்னர் புறங்கடை காத்து வறிதேயாம்
எந்நலங் காண்டுமென் றெள்ளற்க—பன்னெடுநாள்
காத்தவை யெல்லாங் கடைமுறைபோய்க் கைகொடுத்து
வேத்தவையின் மிக்குச் செயும்."

இப்பிரயோகங்கள் இங்கு நன்கு கவனித்தற் குரியனவாம்.

சுக நூல்.

28ம் பாடம்.

தொத்துநோய்கள் (தொடர்ச்சி).

சிரங்கு:—சிலந்தி இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சிறு புழுவினால் சிரங்கு உண்டாகிறது. அப்புழுவானது (முக்கியமாகப் பெட்டைப்புழு) தோலின் உட்புறத்தில் தனக்கு ஒரு வாசஸ்தானம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு, அங்கே எண்ணிறந்த முட்டைகளிட்டு, விரைவாக விருத்தியாகிக் கொண்டுபோகும். அஃது ஒரு சரீரத்திலிருந்து மற்றொரு சரீரத்திற்சென்று, அந்தந்த சரீரத்திலும் சிரங்குகள் உண்டாக்கிக்கொண்டு பரவும். சிரங்குப் புழு தோலுக்குள் சென்றவுடனே அங்கே நமைச்சல் ஏற்படும். அதனாலே தான் சிரங்கு பிடித்தவர்கள் சதா சொறிந்தவண்ணமாக இருக்கின்றார்கள். சிரங்கு முதலில் கையில் வரும்; அதைச் சொஸ்தப்படுத்தாவிட்டால், அது தேகமுழுதும் பரவும். சொறி, சிரங்குள்ள பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கமாட்டார்கள்.

சிரங்குக்கு மருந்து கந்தகம். கந்தகம் சிரங்குப் புழுவைக் கொன்றுவிடும். சில நீர்களில் கந்தகம் இயற்கையாகவே இருக்கின்றது. சிரங்கு பிடித்தவர்கள் தினந்தோறும் அதிகாலையில் கந்தக நீருள்ள குளங்களில் ஸ்நானம் பண்ணுதல் சுகமாம். பொதுவாகச் சிரங்கு வராமலிருப்பதற்கு, தேகத்தை எப்போதும் சுத்தமாக வைத்திருத்தல் வேண்டும்.

வைசூரி (அம்மை):—

இந்நோயை ஸகலரும் அறிவார்கள். முதலில் ஜ்வரம், இடுப்புநோவு, பிறகு தேகத்தின் மீது சிவந்தபுள்ளிகள் காணப்படும். அவை, திரண்டு, பருத்துக் கொப்புளங்களாகும. அவற்றுக்குள்ளே முதலில் ஒரு தெளிவான நீர் உண்டாகி, வர வரத் தடித்துச் சீழாகும். கடைசியாகக் கொப்புளங்கள் நசுங்கி, காய்ந்து அவற்றின் மேற்றோல் விழுந்துவிடும். தேகமுழுதும் என்றைக்கும் அழியாத வடுக்கள் ஏற்படும்.

அம்மையினால் மரணம் சம்பவிப்பதுண்டு. பொதுவாகத் தேகத்தின் அங்கங்கள் அவலக்ஷணமாகி விடும். அம்மை நோய்க்குத் தப்பவேண்டுமானால் அம்மை குத்திக்கொள்ளுதல் நன்று. சிற்சில சமயங்களில் அம்மை வைக்கப்பட்டவர்களுக்கும் வைசூரி வருவ

துண்டு. ஆனல் அவ்வளவு பலமாக இருக்காது. ஒருதரம் அம்மை கண்டவர்களுக்கு மறுதரம் அம்மைவருவதில்லை என்கிற இயற்கை விதியை அநுசரித்து அம்மைகுத்தும் வழக்கம் ஏற்பட்டது.

பசுக்களுக்கு உண்டாகும் வைசூரிக்கு கோவைசூரி என்று பெயர். கோவைசூரியிலுள்ள பசுங்கன்றுகளின் மடிமீது காணப்படும் கொப்புளங்களிலிருந்து பாலெடுத்து, அதனுள் ஒருகூரான கத்தியின் நுனியைத் தோய்த்து, புஜத்தின்சதையை இலேசாக மூன்று இடங்களில் கீறி, அப்பாலே இரத்தத்தோடு கலந்து விடுதல் அம்மைகுத்துதல் எனப்படும். அந்த இடங்களில் கொப்புளங்கள் உண்டாகி, சீழ்பிடித்து, நசுங்கிக் கடைசியாக உலர்ந்து போம். கோவைசூரிப் பாலைச் சின்னஞ்சிறிய குழாய்களில் பத்திரமாக வைத்திருப்பார்கள். ஒருதரம் அம்மைவைத்தால், அதன் சத்துவம் எட்டு அல்லது பத்து வருஷம் நீடித்திருக்கும் அதற்குப் பிறகு மறுபடியும் அம்மை குத்துதல்வேண்டும்.

எந்தவயதில் அம்மைவைத்தல் சுகம்? ஊரில் அம்மைநோயின் உபத்திரவ மிருந்தால், குழந்தை பிறந்த சில தினங்களுக்குள், அம்மைவைத்தல் சுகமாம். எங்ஙனமாயினும், முதல் மாதம் முடிகிறவரையில் காத்திருத்தல் நன்று. மேலும் அம்மைநோயால் ஏழு, எட்டுநாள்கள் கஷ்டம். அம்மை குத்திக் கொள்வதால் இரண்டு மூன்று நாள்கள்தானே தொந்தரவு. ஆகையால் அம்மை வைத்துக் கொள்ளுதல் சிலாக்கியமல்லவா? அம்மை குத்துதல் கண்டிப்பாக நடைபெறும் ஜெர்மனிதேசத்திலே அம்மைநோய் கிடையாது. நாம் இதுவரையில் பெரிய அம்மையைப்பற்றிப் பேசினோம். அம்மையில் அநேக விதங்கள் உள: சின்னம்மை, கொத்துமல்லி அம்மை, தொண்டைமாரி என்பன. இவற்றுள் பெரிய அம்மை கொடியது.

கக்குவான்:—இது சாதாரணமாக 10வயதிற்குட்பட்ட குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் ஒருநோய். மூச்சுவிடாமல் இருமல் உண்டாகும். சிலசமயம் வாந்தியும் ஏற்படுவதுண்டு. முதலில் இலேசான ஜ்வரத்தோடு கொஞ்சம் சளி பிடிக்கும். பிறகு இருமல்; இது தீர வர மூச்சு திணறிப்போகும் வண்ணம் இடைவிடாமல் நடைபெறும். அதனல் குழந்தையின் முகம் வெளுத்து, முழிகள் பிதுங்கி, கண்கள் உப்பி அவற்றில் நீர்வடியும். கடைசியாக

வாந்தி எடுக்கும். தெளிவான கோழை வந்துவிழும். இக்கோழைமூலமாக நோய்பரவும். இந்நோயுள்ள குழந்தைகளைத் தனிப்படுத்துதல் அவசியமாம்.

அஸ்திஜ்வரம்:—இதுவும் ஒரு கொடியநோய். இது குடிநீரால் பரவுகின்றது. சுத்தமான குடிநீரை உபயோகிக்கும் பட்டணங்களில் இந்நோய் கிடையாது. தேகத்தில் ஆயாசம், கைகால்களில் வலி, தலைபளுவு, தூக்கமயக்கம், மூக்கில் இரத்தம் வருதல், உக்கிரமானகாய்ச்சல், இருமல், இளகலான மலப்போக்கு இவையெல்லாம் அஸ்திஜ்வரத்தின் குறிகளாம். கண்களுக்குப் புலப்படாதனவாகிய அதி ஸூக்ஷ்மமான நோய்க்கருக்களால் மலம்நிறைந்திருக்கும். அக்கருக்கள் குடிநீரால் தேகத்துள் சென்று நோய் உண்டாக்குவதால், குடிநீரை வடிகட்டி, கொதிக்கவைத்து உபயோகித்தல் நன்றும்.

29ம் பாடம்.

தொத்துநோய்கள் (தொடர்ச்சி).

க்ஷயரோகம், காசம்:—இந்நோயின் குறிகளாவன: தேகம் வர வர மெலிந்து போதல், பலஹீனம், பசியின்மை, தூக்கமின்மை, இரவில் வேர்வை, அநேகமாய் வயிற்றுப்போக்கு, பலமான இருமல், கடைசியில் ஒருவிதமான கோழை வந்துவிழும். இக்கோழை ஒரு தெளிவான நீரில் மிதக்கும்.

காசநோய் ஒரு ஸூக்ஷ்மமான கிருமியினால் உண்டாகி, உமிழ்நீர், மலம் இவற்றால் பரவுகின்றது. அது நுரை ஈரல்களையும், மூளையையும் பற்றும். காசநோயாளிகளின் உமிழ்நீரும், மலமும் உலர்ந்துபோனால், அவை தூளாகிவிடும். வீடு, தெருமுதலியவற்றைப் பெருக்கிச் சுத்தம்பண்ணும்போது அத்தூள்கள் இடம் மாறும். அவற்றைச் சுவாசிப்பவர்களுக்கு நோய் வந்துவிடும். ஆகையால் நோயாளிகளின் உமிழ்நீரையும், மலத்தையும் அப்போதைக்கப்போது எடுத்துவிட்டு, சுத்தம் பண்ணுதல் அவசியமாம். அவர்களின் உடைகளைக் கொதிநீரில் துவைத்தல் வேண்டும். அவர்கள் எச்சில் உமிழ்தற்கு, நன்றாக மூடக்கூடிய பிரத்தியேகமான காளாஞ்சி ஒன்றிருக்கவேண்டும். அக்காளாஞ்சிக்குள்ளே நோய்க்கருவை ஒழிக்கும் மருந்தை வைத்திருத்தல் அவசியம்; காளாஞ்சியைத் தினந்தோறும் கொதிக்கவைத்த நீரால் சுத்தம்பண்ணு

தல் நன்று. க்ஷயரோகி வெளியே செல்லும்போது அவன் எச்சிலை உமிழ்த்ற்கென்று ஒரு கைக்குட்டை வைத்திருக்கவேண்டும். தெருவில் துப்புதல்கூடாது.

மேலேசொன்ன விஷயங்களைக் கவனிக்காமல் அலக்ஷியமாக இருக்கும் நோயாளிகள் தமக்குத்தாமே கெடுதிதேடிக் கொள்கிறதுந் தவிர, தம்மைச்சுற்றி இருப்பவர்களுக்கும் கெடுதிசெய்கிறார்கள். அவர்கள், தாம் ஒருநோய் ஊற்றாக இருந்துகொண்டு, தம்மைச் சுற்றி இருப்பவர்களுக்குச் சதாநோயைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

க்ஷயரோகியின் எச்சிலை, முற்றம், தோட்டம், எரு முதலியவற்றின்மீது கொட்டுதல் சுகத்துக்கு ஹானியாம். ஏனென்றால் அவ்விடங்களில் கோழிகள் வசிப்பதால், அவற்றுக்குக் காசநோய் வருதல்கூடும். அக்கோழிகளைச் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கும் அந்நோய் உண்டாகும்; தோட்டத்தில் பசுமாடு மேய்வதுண்டு; பசுவும் அந்நோயின் கிருமிகளை உட்கொள்ளும்படி நேரிடும். அப்பசுவின்பாலை நன்றாகக் காய்ச்சாமல் உபயோகிக்கிறவர்கள் க்ஷயரோகத்தால் பீடிக்கப்படுவார்கள்.

பொதுவாகக் குடியினாலும், நல்ல வெளிச்சமும், நல்லகாற்றுமில்லாத வீடுகளில் வசிப்பதாலும் க்ஷயரோகம் சுலபமாக உண்டாகும். மதுபானங்களை விலக்குதல், தகுதியான உணவு, சுகமானவீடு, இரவும் பகலும் காற்றை வீட்டுக்குள் நன்றாக நடமாடும்படிசெய்தல், சூரியகிரணங்களை வீட்டுக்குள் அதிகநேரம் படும்படி செய்தல், மூக்கினால் சுவாசித்தல் இவையெல்லாம் மிகவும் சுலபமாகக் கையாடக்கூடிய சுகவிதிகளாம்.

விஷபேதி:—வாந்தியும், மலப்போக்கும் உண்டாவதால் இதை வாந்திபேதி என்றும் சொல்வதுண்டு. மலம் நாற்றமில்லாத தெளிவான நீராகப்போகும். அதில் அரிசியைப்போல வெண்மையான வஸ்துக்கள் அநேகம் நிறைந்திருக்கும். கண்களுக்குப் புலப்படாத மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான (,) இந்த வடிவுள்ள கிருமிகளால் விஷபேதி உண்டாகிறதென்று "கோக்" என்ற சாஸ்திரியார் கண்டு பிடித்திருக்கிறார். அக்கிருமிகள் குடிநீராலும், உணவுப்பொருள்களாலும் பரவுகின்றன. ஆகையால் விஷபேதி காலத்தில் குடிநீரைக் கொதிக்கவைத்தும், உணவுப்பொருள்களை

நன்றாக வேகவைத்தும் உபயோகப்படுத்தினால், கொஞ்சங்கூட ஆபத்தில்லை. மேலும் அக்கருக்கள் ஜீரணக்கருவியாகிய குடலுக்குள்சென்று பேதியை உண்டாக்கும்; அதனால் வாயால் மூச்சு வாங்காமல் மூக்கினால் சுவாசித்தல் சுகமாம்.

இருண்ட, நெருக்கமான, வெளிச்சமில்லாத வீடுகளில் வசித்தல், பொதுவாக பலஹீனம், குடி, மிகவும் குறைச்சலான அல்லது மிதமிஞ்சிய உணவு, நன்றாகக்களைத்துப் போகும்வரையில் வேலைசெய்தல், சீதளம் இவையெல்லாம் விஷபேதிக்கு அநுகூலமாம். நாகரீகமான தேசங்களிலே விஷபேதி கிடையாது. இந்தியாவிலே விஷபேதி சாதாரணமாகி விட்டது. அதனை ஒழிப்பதற்குப் பிரயத்தனப்படுதல் படித்தவர்களின் கடமையாகும்; நாம் ஒவ்வொரு கிராமங்களுக்கும் சென்று அங்கே கல்வி அபிவிர்த்திக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டியதுந் தவிர, முக்கியமாகத் தொத்துநோய்களைப் பற்றியும், அவற்றைப் பரிகரிக்கும் விஷயத்தைப் பற்றியும், பொதுவாக சுகவிதிகளைப்பற்றியும் அடிக்கடி போதித்தல் வேண்டும்.

நாய்வெறி:—வெறிபிடித்த நாயின் கடியால் இவ்வியாதி மனிதனுக்கு உண்டாகும். வெறிநாயின் லக்ஷணங்களாவன: கலக்கம், மயக்கம், சோககம், தாகம். வெறிநாய் மெத்த ஆவலோடு ஜலத்தைக் குடிக்கும்; தன்பல்லில் அகப்பட்ட எல்லாவற்றையும் (ஆட்டுமயிர், மரம், வைக்கோல், பாய்) கிழித்து விழுங்கிவிடும்; கம்மலான சப்தத்தோடு குலைக்கும்; அநேக எல்லாமிருகங்களையும், முக்கியமாக வேறு நாய்களையுங் கடிக்கும்; வெகுதூரம் ஓடும்; அதனால் களைத்துப்போய், நாவைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டும், உதடுகளினின்று நுரையைக் கக்கிக்கொண்டும் காணப்படும்.

வெறி நாய்க்கடி மிகவும் கொடியது. ஆகையால் நாம் அறியாத நாய்களின் அருகேசெல்லுதல் கூடாது. அவற்றைத் தழுவுதல் கூடாது என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? நம்மிடத்தில் ஒருநாயிருந்தால், அதனை ஜாக்கிரதையாகப்பாதுகாக்கவேண்டும். அதனுடைய குணத்தின் மாறுபாடுகளைக் கவனித்தல் வேண்டும். கொஞ்சம் சந்தேகம் ஏற்பட்டாலும், மிருக வைத்தியரைக்கொண்டு சோதனைசெய்தல் நன்று.

வெறிநாய்க் கடிக்குச் சிகிச்சை:—

1. காயத்தின் மேல்புறத்தை இறுகக் கட்டவேண்டும்; உதட்டில் புண்ணில்லாதிருந்தால், காயத்தில் வாயைவைத்து நன்ருக உறிஞ்சுதல் சுகமாம்.

2. பழுக்கக்காய்ந்த இரும்புகொண்டு காயத்தைச் சுடுதல் வேண்டும்.

3. "பஸ்தேர்" வைத்தியசாலையில் வெறிநாய்க் கடிக்காக அம்மை குத்திக்கொள்ளுதல் அவசியமாம். இக்காரியத்திற்கு வேண்டிய பால் இயற்கையாகவோ அல்லது செயற்கையாகவோ வெறிபிடித்த முயல்களின் முள்ளந்தண்டுக் கொடியாலானது. தென்னிந்தியாவிலே, நீலகிரியில் வெறிநாய்க் கடிக்காக 'பஸ்தேர்' வைத்தியசாலை ஒன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

30ம் பாடம்.

தொத்துநோய்க் காலங்களிலும், அவற்றுக்குப் பிற்காலங்களிலும் நாம் அநுசரிக்கவேண்டிய விதிகள்:—

1. நோயாளியைத் தனிப்படுத்துதல் அவசியமாம். அவனுக்குச் சிகிச்சை செய்கிறவர்கள் பாத்திரம் அவனுடைய அறைக்குள் செல்லலாம்.

2. நோயாளிக்குச் சிகிச்சை செய்கிறவர்கள், அறையைவிட்டு வெளியே வந்தவுடனே தம்முடைய உடையைமாற்றுதல் வேண்டும்; தவிர முகத்தையும், கைகளையும், நோய்க்கிருமிகளை ஒழிக்கும் மருந்து கரைத்த ஜலத்தைக்கொண்டு கழுவுதல் வேண்டும். அம்மருந்துகளாவன துருசி, சுண்ணும்புக்குழம்பு, ரஸக்கற்பூரம் முதலியன.

3. தொத்து தோஷத்தைப் பரிகரித்தல் :— நோயாளியின் உடைமுதலிய அவன் உபயோகித்த வஸ்துக்களை வெந்நீரிலும், மேலேசொன்ன மருந்து ஜலத்திலும் துவைத்தல் வேண்டும்; நோயாளியின் அறையில் கந்தகம் கொளுத்துதல் மிகவும் நன்று.

4. வைசூரியுள்ள பிள்ளைகளை 40 நாட்கள் வரையில் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்தல் கூடாது. சின்னம்மையாஞல் 16 நாட்களும், கக்குவானுக்கு 15 நாட்களும் சென்று, பிள்ளைகளை சவுக்

காரத்தினல் நன்ருகக் கழுவி, நன்ருகச் சுத்தம்பண்ண உடைக ளோடு மறுபடியும் சேர்க்கலாம்.

நோயாளிக்குச் சுகந்தரக்கூடிய விஷயங்கள்:—

1. நோயாளியைச் சுற்றி சுத்தமான காற்றே நடமாடுதல் வேண்டும். ஆகையால் அவன் ஒரு இருண்ட அறையில், கூட்டத்தின் மத்தியில் இருத்தல்கூடாது.

2. நோயாளி மிகவும் சுத்தமாக இருத்தல்வேண்டும். எந்த நோயானுலும், முகத்தையும், கைகளையும் வெந்நீர்கொண்டு கழுவலாம். வியாதி ஆரம்பித்த உடனே தலைமயிரைச் சடையோடுதல் நன்று. போர்வை, தலையணை, உறை, உடை முதலியவற்றை அடிக்கடி மாற்றுதல்வேண்டும்.

3. நோயாளி அமரிக்கையாக, முக்கியமாகக் கவலையில்லாதிருத்தல் வேண்டும். அவனுடைய அறையில் கூட்டம்கூடாது; சந்தடி கூடாது. நோயாளி அதிகமாகப் பேசுதல் கெடுதியாம்.

4. தக்கசமயத்தில் வைத்தியரை வரவழைத்தலும், அவருடைய விதிகளைக் கவனமாகக்கேட்டு, அவற்றை அநுசரித்தலும், தேகத்துள் செலுத்தவேண்டிய மருந்தை வெளி உபயோகத்திற்கும், வெளி உபயோகத்திற்கான மருந்தை உள்உபயோகத்திற்குமாக எதிரிடையாய், அவசரத்தாலாவது, அறிவீனத்தாலாவது செய்யாமல் மருந்துகள் விஷயமாக ஜாக்கிரதையாக இருத்தலும், அவற்றைக் குறிப்பிட்ட நேரங்களில் நோயாளிக்குக் கொடுத்தலும் அத்தியாவசியமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

புரொபெசர் - சுப்பிரமணிய அய்யர்,
புதுச்சேரி.

Principles of Teaching Space and Number Work.

கணித சாஸ்திரத்தின் முக்கிய தத்துவங்கள்.

சகோதரர்களே! சகோதரிகளே! இன்று உங்களுக்கு இடத்தையும் எண்ணையும் சார்ந்த (கணக்குப்) பாடத்தைப் பிள்ளைகளுக்குப் போதிப்பதில் அநுசரிக்கவேண்டிய முக்கிய வழிகளைப்பற்றிச் சொல்லத் துணிகின்றேன்.

இப்பாடமானது எலிமெண்டரீ பாடசாலைகளில் போதிக்கத் தக்கதே யென்றும், இது சிறு குழந்தைகளின் மனோ தத்துவங்களுக்கு இசைந்ததே யென்றும், முன்னர் இப்பத்திரிகையில் வெளிவந்த, "எலிமெண்டரீ பாடசாலைகளில் போதிக்க வேற்பட்ட பாடப்பட்டியும், மனோதர்ம சாஸ்திரத்தின் ஆதாரமும்," என்ற வியாசத்தில் நன்கு கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இடத்தையும் எண்ணையும் சார்ந்த பாடத்திற்குக் கணித சாஸ்திரம் என்று பெயர்.

உலகத்தில் நாம் சாதாரணமாய்ப் பார்க்கக்கூடிய பொருள்களெல்லாம் சிற்சில குணங்களை யுடைத்தாயிருக்கின்றன. அவைகளிற் சாதாரணமானவை உருவம், நிறம், வாசனை, பரிசம் (உஷ்ணம்,குளிர்ச்சி, மிருது, கடினம்,வழுவழுப்பு, கறகறப்பு), சப்தம், உறையுந்தன்மை, திரவத்தன்மை, உடைபடுந்தன்மை, தகடாகுந்தன்மை, கம்பிக்குந்தன்மை,கரையுந்தன்மை, உருகுந்தன்மை, சங்கியை, பரிமாணம் முதலியனவாம்.

மேற்கூறிய சாதாரண குணங்களிற் சிற்சிலவற்றைப் பற்றிச் சில சில சாஸ்திரங்கள் கூறும். உதாரணமாக: வஸ்துக்களின் உருவம், நிறம் முதலியவைகளைப்பற்றிச் சித்திரமு (சிற்ப சாஸ்திரப் பகுதியு)ம், வாஸனை, பரிசம், கரையுந்தன்மை முதலியவைகளைப் பற்றிப் பதார்த்த விஞ்ஞான சாஸ்திரமும்(Physics and Chemistry), சங்கியை, பரிமாணம் முதலியவைகளைக் பற்றிக் கணித சாஸ்திரமும் நன்கு கூறுகின்றன.

ஆதலால் கணித சாஸ்திர மென்பது எண்ணிக்கை அல்லது சங்கியை, பரிமாணம் அல்லது இடம் இவற்றைப் பற்றிப் போதிக்குஞ் சாஸதிரமா மென் றேற்படுகின்றது.

எண்ணிக்கை அல்லது சங்கியை-

எண்ணிக்கை யென்பது எத்தனை யென்னுங் கேள்விக்கு விடையாய், ஒரு பசு, இரண்டு புத்தகங்கள், பதினைந்து ரூபாய். என்னும் ஞானத்திற்குக் காரணமாயிருக்கின்றது. இஞ்ஞானம் கண்ணால் அறியத்தக்கது. கட்புலனற்ற குருடர்கள் பொருள்களைத் தொட்டுப் பரிச உணர்ச்சியால் அறிவது வழக்கம்.

இடம் அல்லது பரிமாணம்.

இங்குச் சிலர் பரிமாணத்திற்கும் இடத்திற்கும் என்ன சம்பந்த முண்டென்று சந்தேகிக்கலாம். இட மென்பது பொருள்களின் இருப்பிற்கு ஆதாரமாயிருப்பது. இதற்கு சூனியஸ்தலமென்றும் (Vacuum) வெளியென்றும் ஆகாச மென்றும் பற்பல பெயர்கள் வழங்கப்படும். இவ்வெளியில் தான் பத்துத்திசைகளும் கற்பிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. இது பொருள்களின் இருப்பிற்கு ஆகாரமா யிருத்தலால் அப்பொருள் களின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் இது சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றது. பொருள்கள் தங்கள் இருப்பிற்கு எவ்வளவு இடம் வேண்டுமோ அவ்வளவு இடத்தை ஆகாயத்தில் (சூனியஸ்தலத்தில்) ஆக்கிர மித்துக் கொள்ளுகின்றன என்றால் 2 அடி அகலம் 4 அடி நீளம் 3 அடி உயரமுள்ள ஒரு பெட்டியின் இருப்பிற்கு 2 அடி அகலம் 4 அடி நீளம் 3 அடி உயரமுள்ள இடம்வேண்டும். இப்பரிமாண த்திற்குக் குறைந்த இடம் அப்பெட்டியின் இருப்பிற்குப் போது மான தாகாது. பரிமாணத்திற்குச் சரியளவுள்ள விடமே போது மானதா மாகையினால் இடமும் பரிமாணமும் ஒன்றேபோல் விவக ரிக்கத்தகும். ஆதலால் அவ்விரண்டிற்கும் பேதமேயின்று. பரிமா ணமென்பது எவ்வளவென்னும் ஞானத்திற்குக் காரணமாயிருப் பது. எவ்வளவென்னுங் கேள்விக்கு விடை அகலம், நீளம், அல் லது உயரம் பருமன் முதலிய அளவுகளாம் நெடுமை, குறுமை பருமை, நுண்மை முதலியசொற்கள் பரிமாணத்தைக் குறிக்கும் சொற்களாம்.

ஒரு பொருளின் பரிமாணத்தைச் சிறப்பு வகையாக அறிவ தற்குச் சில சாதனங்கள் அத்திபாவசியமாகவேண்டற்பாலனவாம். அவை அடிக்கோல், கஜக்கோல் முதலியனவும், ஆழாக்கு, படி, மரக்கால் முதலியனவும், மற்றுஞ் சிலவுமாம். இத்தகைய சாதன ங்களின்றேல், ஒரு பொருளின் பரிமாணம் ஐயமற அறியப்பட்ட தாகாது. எங்ஙனமெனின் "நாய் பூனையைக்காட்டிலும் பெரிது ஆட்டைவிடச் சிறிது" என்று ஒருவன் சொன்னால்நாயின் பரிமா ணம் ஸ்தூலமாக அறியப்படுமே யன்றி இவ்வளவினது தானெ ன்று குறிப்பிட்டுக் கூறப்பட்ட தாகாது. பரிமாணத்தைக் குறிப் பிட்டுக் கூறவேண்டுமாயின் அளவு கோல்களைச் சாதனங்களாகக் கொள்ளல் வேண்டும். கொள்ளின் அதன்(நாயின்)உயரம், நீளம்

கால்களின் நீளம் முதலியவைகளைக் குறிப்பிட்டுக் கூறலாம். ஆதலால் கெஜம், அடி, அங்குலம் முதலிய நீட்டலளவைகளும், படி, ஆழாக்கு முதலிய முகத்தல் அளவைகளும் அத்தியாவசியமெனப் பெறப்பட்டன.

நிற்க, சாதாரணமாகக் கணிதசாஸ்திரத்தில் அலாமானம், அஃதாவது நிறுத்தலளவை உபயோகப்பட்டு வருகின்றது. ஆனால் கணிதசாஸ்திரமோ சங்கியை, பரிமாணங்களை மாத்திரம் குறிக்குமென்று முன் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் முற்கூறிய இலக்ஷணம் பொருந்தாதென்று சிலர் சந்தேகிக்கலாம். ஆயினும் அவர்களுக்குப் பரிமாணத்திற்கும் எடைக்கும் உள்ள சம்பந்தம் இன்னதென்று தெரிந்திருப்பின் சந்தேகிக்க இடந்தராது. ஆதலால் அதை இங்குச்சற்று விளக்குவோம். சாதாரணமாய்ப் பரிமாணத்தையுடைய பொருள்களுக்கெல்லாம் எடையுண்டு. இது நியமம். நம்மால் பார்க்கப்படும் பொருள்களெல்லாம் எடையையுடைத்தாயிருப்பதால்என்பரிமாணத்தையுடையபொருள்களுக்கு எடையிருப்பது அவசியம்? எடையென்பது பூமிக்கும் வஸ்துக்களுக்கும் இயல்பாயுள்ள ஆகர்ஷண சக்தியைத்தடுத்தலினால் உணரப்பட்ட உணர்ச்சியேயாம். ஒவ்வொரு பொருளும் பல ஆயிரக்கணக்கான பரமாணுக்களின் கூட்டத்தாலாயதென்று நம்மில் ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்திருக்கின்றோம். இவ்வணுக்கள், அப்பொருளானது சூனியஸ்தலத்தில் எவ்வளவு இடத்தை ஆக்கிரமித்திருக்கின்றதோ அவ்விடத்திற்குத் தக்கபடி அடர்த்தியாகவோ விசாலமாகவோ சேர்ந்திருக்கும். 1 அங்குல நீளம், 1 அங்குல அகலம், 1 அங்குல உயரமுள்ள ஒரு வெள்ளிக்கட்டியைக் காய்ச்சினால் அக்கட்டியில் சேர்ந்த அணுக்கள் தம்மில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொன்றைவிட்டு விலகுவதினால் முன்னிருந்த பரிமாணத்தைக் காட்டிலும் அதிக பரிமாணமுடையதாகின்றது. ஆனால் எடையோ மாறுபடுவதில்லை. இதுபோலவே ஒரு ஆழாக்கு காய்ச்சி உருக்கினநெய், தோயுமானால், அது முன்னிருந்த பரிமாணத்தைக் காட்டிலும் குறைந்த பரிமாணமுடையதாகின்றது. எடை ஒன்றேயாம். ஆதலால் அணுக்களின் கூட்டத்தின் நெருக்க விசாலத்திற்கேற்பப் பரிமாணம் பேதப்படுகின்றது; என்றால் பரிமாணத்திற்குக்காரணம் அணுக்களின் கூட்டமேயாம். எடைக்கும் அணுக்களின் கூட்டமே காரணமாமென்று முன் கூறப்பட்

டதினால் இவ்விரண்டிற்கும் (பரிமாணம் எடை) அணுக்களின் மூலமாய்ப் பரஸ்பர சம்பந்தமுண்டு. ஆதலால், பரிமாணத்தில் எடையையும் சேர்த்துக்கொள்வது உசிதம். வெளிப்படையாகக் கூறின் கணிதசாஸ்திரம் பொருள்களின் சங்கியை, பரிமாணம், எடைகளைக் குறிக்குமென்றேற்படுகிறது. இங்ஙனமே கால அளவும் கணிதத்தில் உபயோகப்படுகின்றதே, காலம் எதில் அடங்குமெனின்? சங்கியையிலடங்கும். காலமென்பது பூமியின் சலனத்தால் ஏற்படுவதாம். பூமியின் சலனத்தால் பகலிரவுகள் உண்டாகின்றன. பருவகாலங்களுமுண்டாகின்றன. சூரியோதயம் முதல் சூரியாஸ்தமானம் வரையில் பகலென்றும், சூரியாஸ்தமன முதல் சூரியோதயம் வரையில் இரவென்றும் நாட்கள் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பகல், 12 மணிகள் அல்லது 30 நாழிகையாகவும், இரவும் அப்படியே 12 மணிகள் அல்லது 30 நாழிகையாகவும் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மணிகள் நிமிஷங்களாகவும், நிமிஷங்கள் செக்கண்டுகளாகவும் பற்பலவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தனக்குத்தானே பூமியின் ஒருசுற்று 1நாள்; பலசுற்றுகள் பலநாள்; ஒன்றிற்குக்குறைந்த சுற்று மணி; அதற்கும் குறைந்தசுற்று நிமிஷம். ஆதலால் எப்படித்தனிப் பொருள்கள் இரண்டுசேர்ந்தது ஜதையோ, ஒன்றிற்குக் குறைந்தது பின்னமோ, அப்படியே பலநாட்கள் சேர்ந்தது வாரம், மாதம், வருடமென்றும், குறைந்தது மணி நிமிஷங்களென்றுங் கூறப்படும். ஆதலால்தான் கால அளவு எண்ணிக்கையில் அடங்குமென்று முன் கூறப்பட்டது.

இந்தக் கணித சாஸ்திரமானது ஒரு மனிதனுடைய வாழ்நாளில் அவன் எவ்வித அந்தஸ்துள்ளவனாக விருப்பினும் அவனுக்கு அத்தியாவசியமாக வேண்டற்பாலது. ஆதலாற்றான் "எண்ணென்பவேனை யெழுத்தென்பவிவ்விரண்டுங்கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.", "எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனத்தகும்" என்று திருவள்ளுவநாயனாரும் ஒளவைப்பிராட்டியாராலும் கணித சாஸ்திரம் கண்ணுக்கொப்பாகச் சொல்லப்பட்டது.

உபயோகங்கள். (1). உலக விவகாரங்களில் (அஃதாவது கொடுக்கல், வாங்கல், வியாபார முதலியவைகளில் தீவிரமாயும் திருத்தமாயும் கணக்கிட உபயோகப்படுகின்றது.

(2) தர்க்கித்தல், தீர்மானித்தல், ஒரு விஷயத்தை அதிகநேரம் சிந்தித்தல் முதலிய மனோதர்மங்களை விர்த்திசெய்கின்றது.

ஆகையினால் இப்பாடம் பிள்ளைகளுக்கு அவசியம் போதிக்கத் தக்கதே—

இப்பாடத்தைப் போதிக்கையில் உபாத்தியாயர்கள் கவனிக்க வேண்டிய விஷயங்களாவன:—

(1). திருத்தம் (Accuracy)
(2) விரைவு (Rapidity)
(3) தைரியம் (Brevity)
(4) சுத்தம் (Neatness)
(5) சரியானமுறைகள் (Right methods)

போதனமுறையில் அநுசரிக்கவேண்டிய பத்ததி:—

(1) கற்பிக்கவேண்டிய கணக்கிற்கு அநுஸரணையான சிறு கணக்கைக் கொடுத்து விளக்குதல்,(2) தெளிவாய் விளக்கின சிறு கணக்கு எந்த முறையாகப் போடப்பட்டதோ அந்த முறையை அநுஷ்டித்து வேறொரு கணக்கைக் கரும்பலகையில் உபாத்தியாயர் போடுதல் (Model sum).

(3) இந்தமாதிரி கணக்கின் மூலமாய்ப் பொதுவிதியைப் பிள்ளைகளிடத்திருந்து வருவித்தல். (Eliciting-the method)

(4) அப்பியாசங்கள்.

N. B. Short & simple methods to be applied.

சுருக்கமானதும் சரியானதுமான முறைகளை அநுஸரிக்க வேண்டியது அவசியம்.

கணிதம்.

- எண் சங்கியை
  - தனிப்பொருள்கள்
    - Units, tens, hundreds &c.—
    - Pair, Dozen, Gross, Score.—
    - Quire, Ream, Bale &c—
  - நாணயங்கள்
    - Indian—
    - English—
  - காலம்
    - Indian—
    - English—
- இடம் (பரிமாணம்)
  - நீட்டலளவை (Lines)
  - சதுர அளவை (areas)
  - கன அளவை (solids)
  - நிறுத்தல் அளவை weight
  - முகத்தலளவை (measures)

Application of Nnmbers to

(1) Loose objects—

(2) Coins—

(3) Time

(4) Lines

(5) Areas

(6) Cubes or Solids

(7) Measures

(8) Weight

குசேலோபாக்கியானம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

பின்னர்ப் பலவாகிய ரத்ன ஆலத்திகள்சுற்றி வேகமாக அவர்க்கிருபக்கங்களினு முற்றி, வணங்கிநின்றனர். பிறகு குசேலர் பல்வகை வாத்தியங்கள்முழங்க மலைபோலப்பருத்து,சூரியனொளி மழுங்குமாறு விளங்குகின்ற தமது மாளிகையினுள்ளே சென்றனர். சென்றவர் வெள்ளிக்குவியலும்,சுவர்ணக்குவியலும்,மாணிக்

கக்குவியலும், முத்துக்குவியலும், வச்சிரக்குவியலும், மரகதபச்சைக்குவியலும், பவளக்குவியலும், கோமேதகக்குவியலும், இரத்தினவகையினுள் மற்றுள்ளவற்றின் குவியல்களும் அங்குள்ள அறை (வீடு) தோறுமிருத்தலையும், பொன்னாபரணப் பெட்டியும், இரத்தினாபரணப் பெட்டியும், வெள்ளியாபரணப் பெட்டியும், விசேஷ ஆபரணப்பெட்டியும் தமது இருபத்தேழு புத்திரர்களுக்கும் அணிந்துகொள்ளுதற்பொருட்டுத் தனித்தனி வகுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள ஆபரணப்பெட்டியும், பற்பல நிறங்களையுடைய பட்டாடைப்பெட்டியும் அளவற்றனவாக விருத்தலையும், பொற்கலத்தையெதிரேவைத்து, அதில் சோறிட்டுப் பால்வார்த்து வேண்டி வேண்டி யூட்ட, முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு வேண்டாமென்று கூறுகின்றவரும், அப் பாற்சோற்றைத் திரும்பிப்பாராது செல்லுகின்றவரும், சிறிது பசியுமில்லையென்று கூறுகின்றவருமாகத் தம்முடைய புத்திரர்கள் செருக்கடைந்திருத்தலையும், தம்மக்கள் நெற்றியிற் சுட்டியும், மார்பிற் பஞ்சாயுதங்களும், கரத்திற் கடகமும், காதிற்பொற்குண்டலமும், இடையில்பொன்னரை நாணும், காலிற்சிலம்பும் விளங்கக் கலகலகல வென்று அழகாக நின்று விளையாடுதலையும், சமையலறைமுற்றும் அரிசி, பருப்பு, திருத்தாத கறிகளும், திருத்திய கறிகளும், பொன், வெள்ளி, செம்பு, ஈயமுதலியவற்றாற் செய்தபாத்திரங்களும், சமையற்குவேண்டிய மற்றைய பொருள்களும் நிறைந்திருத்தலையும் பார்த்துக்கொண்டு வரும்போது, அவரது மனைவியார் விரைவாக எதிரேவந்து, எண்ணெயிட்டுக் கொண்டு ஸ்நானஞ்செய்தருள வேண்டுமென்று கூறினார். அவ்வம்மையார் அவ்வாறு கூறியவளவில் ஒரு பணிப்பெண் ஓராசனத்தை யங்குக்கொண்டுவந்து வைத்தாள். அதன் மீது குசேலர் உட்கார்ந்தனர்; மற்றொரு பணிப்பெண் எண்ணெய்ப் பொற்கிண்ணத்தைவைத்தனள்; இன்னொரு பணிப்பெண் விசிறியெடுத்து விசிறினாள்; வேறொரு பணிப்பெண் அப்பொற்கிண்ணத்திருந்த பரிமளத்தைலத்தைத் தன்கரத்தில்வார்த்து, அவர் சிரசின்மீது விட்டுத்தேய்த்து, பின்னர் அவருடம்பின்மீது அத்தைலத்தைப் பூசினாள். குசேலர் இவ்வாறு எண்ணெயிட்டுக் கொண்டபின் நீர் நிரம்பிய பாத்திரங்கள் நிறைந்துள்ள திருமஞ்சனசாலை (குளிக்கும் அறை)க்குள்சென்று. அங்குள்ள பணிப்பெண்கள் கூடிவந்து, சீக்காயிட்டுத்தேய்த்து,

எண்ணெயைப் போக்கிப் பதமாகக் காய்ச்சிய நீரை இதமாக வார்க்க முழுகி, ஈரம்போக்கும் ஆடையால் உடம்பைத் துடைத்துக்கொண்டு, வேறுடைதரித்து, தமக்குரிய நித்திய கர்மங்களைச் செய்து, போஜனசாலைக்குள் புகுந்து இந்திர (கிழக்கு) திசையை நோக்கியிருந்து தம்மக்களோடும், அந்தணர் பலரோடும் தம்மனைவி சுசீலையருகே யிருந்துபசரிக்கப் பல்வகைக் கறிகளோடு அன்னத்தை யன்பாக வுண்டெழுந்து, நீர்கொண்டு வாய்பூசி, தம்முடனிருந்துண்ட அந்தணர்களுடன் சந்தனம் பூசி பூமாலை தரித்து, தாம்பூலந்தரித்திருந்தனர்.

இப்பெரியார் தம்முடன் வந்த அரசர் முதலாயினோரனைவர்க்கும் நல்விருந்து செய்து, சந்தனம் புஷ்பம் தாம்பூலங்கள் தந்து உபசரித்து, தத்தம் ஊர்க்குப்போமாறு அவர்களை அனுப்பிவிட்டு, சிலநாள் தமக்குக் கண்ணபிரானருளால் கிடைத்த பெரும்போகத்தை யனுபவித்து வந்தனர். இவ்வாறனுபவித்து வரும்போது ஒருநாள் தமது அந்தப்புரத்தை யடைந்து அங்குத் தம்மக்களையும் மனைவியையும் அவ்விடத்தினின்றும் அனுப்பிவிட்டு, தாமிருந்த அறையின் கதவிரண்டையுமூடித்தாழ்ப்பாளிட்டுத் தனித்திருந்து, இம்மைக்கண் பொருளைத்தேடுதல், காப்பாற்றுதல், இழத்தலென்னும் மூவகைத் துன்பங்களுண்டாகா நிற்கின்றன; மறுமையிலோ பாவ கருமத்தால் நரகத்துன்ப முண்டாகின்றது; அந்தோ! சீச்சீ! இப்பொருளை நல்லறிவுடையோர் மறந்தாயினும் எமக்குவேண்டுமென நினைப்பாரோ? நல்லறிவுடையோர் நல்லூழ்வினையினால் தமக்குப் பெருஞ்செல்வங் கிடைத்தாலும், காலமுண்டாக ஈசனை நினைத்து வாழவேண்டுமென்னுங் கருத்துடையவராய், பொருளாலுண்டாகும் துன்பத்தை யாராய்ந்தறிந்து நிச்சயித்து, பொருள் முழுவதையும் துறந்து விடுவர். அதனால் அவர்கள் பொருளாலுண்டாம் துன்பமொழிதலேயன்றித் தமது மனம்வாக்குக் காயமென்னும் திரிகரணமும் தாம் குறித்த இலக்கில் தவறாது நிற்கப் பேரின்பமாக வாழ்வர்; மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவியென்னும் இந்திரியங்களைந்தனையும் அவற்றிற்குரிய பரிசமுதலிய விஷயங்களைந்திலும் செல்லாவாறு தடுத்தல் எவர்க்கும் நல்ல தொழிலாம்; அப்பரிசமுதலிய விஷயங்களை யனுபவித்தற் பொருட்டுத்தேடிய பொருளனைத்தையும் விடுதல் அதனிலும் மேலான தொழிலாம்; விட்ட எப்பொருள்களுள்ளும் விருப்பிற்குரியன

வாகச் சிலவேனுமிருக்குமாயின், மனம் அப்பொருள் நோக்கிப் பகிர்முகப்படுவதாம்; மனம் அவ்வாறு பகிர்முகப்படு மாயின், அது அளவில்லாத பிறவியின் சம்பந்தத்தையுண்டாக்குவதாம்; துன்புறச்செய்கின்ற பிறவியின் சம்பந்தத்தை யொழிக்க நிச்சயித்துள்ள பெரியோர்க்குப் பத்துவகையிந்திரிய வுணர்வோடும், ஐவகை வாயுக்களோடும், காமவினைகளோடுங் கூடிய மனமென்னும் அருவுடம்பும், ஸ்தூலசரீரமென்னும் உருவுடம்பும் மிகையாமாயின், வேறுசம்பந்தமுள்ள பொருள்கள் எவையாம்? தானல்லாத உடம்பையானென்றும் தன்னுடைமையில்லாத பொருளை எனதென்றுங் கருதிப் பெரிதும் வருந்துவதற்குரிய அபிமானத்திற்குக் காரணம் அஞ்ஞானமேயாம். அவ்வஞ்ஞானத்தை யொழிப்பவனே முத்தியென்னும் முடிவில்லாத இன்பத்தை யடைவன்; பற்றுவதற் குரியனவாகாத யானெனதென்னு மிருவகைப்பற்றினையும் இறுகப்பற்றி விடாதவரைத் துன்பங்கள்யாவிவர்தம்மைப் பற்றுதல்கூடாதென் றன்புசெய்து தாட்சணியஞ்செய்யுமோ? பற்றுக்களெல்லாவற்றையும் முழுவதும் விட்ட பெரியோரே வீட்டினையடைதற் குரியராவர்; பற்றுக்களையுடையவரோ எப்போதும் நிலையில்லாத பொருள்கள் பலவற்றையுங் கண்டுதுன்புறுவர்; கடவுளும், இருவினைப்பயனும், மறுபிறப்பும், முயற்கொம்பு, ஆமை மயிர், ஆகாயத் தாமரைகளைப்போலப் பொய்யர்மென்று கூறும் மயக்கநூல்களை நல்லுணர்வற்றுப் படித்து வருவது அஞ்ஞானமும் விபரீதமும் மிகுவதற்குக் காரணமாம். அஞ்ஞானமுதலியன எப்போதும் பிறப்பையே தருவனவாம்; ஆதலால் அவ்வஞ்ஞானமுதலியன ஒழிதல் இன்புறுவதற்குக் காரணமாம்; கடவுளும் இருவினைப்பயனும்மறுபிறப்பும் உளவோ இலவோவென்னும் ஐயத்தினின்று நீங்கினார்க்கு ஞானானுபவ அப்பியாசம் வாய்ப்பதாம்; அதனால் மெய்யுணர்தல் வருவதாம்; அது மிகுந்தோறும் அந்தஞானானுபவ அப்பியாசமும் பொருளின் பங்களைத்தேடுதலென்னும் உலகாசார ஞானமும் ஒழிவனவாம்; பிறப்பிற்கு முதற்காரணமாய அஞ்ஞான முழுவதுங் கெடுமாறு செம்பொருளென்னுந் திருமாலையொற்றுமையுற இடைவிடாது பாவித்தலே சமாதியாமென்று அறிஞர் கூறுகின்றனர்; இச் சமாதியை மரணமடையுமளவும் செய்துவருகின்றவர்க்குமரணகாலத்தில் வேறுசிந்தனையுண்டாவதில்லையாம். வேறு சிந்தனையுண்டா

மாயின், அச்சிந்தனைக்கேற்றவாறு பிறப்புண்டாவதாம்; அநாதியாய அவிச்சை, அதுபற்றி யானெனமதிக்கும் அகங்காரம், அதுபற்றி எனக்கிதுவேண்டுமென்னும் அவா, அதுபற்றி அப்பொருட்கட்செல்லும் ஆசை, அதுபற்றி அதன் மறுதலைக்கண் செல்லும் கோபம் என்னும் குற்றங்களைந்துங் கெடுமாயின், பிறவிப்பிணியொழியுமென்று அறிவுநூல்கூறுகின்றது; எல்லாவுயிர்கட்கும் எக்காலத்தும் எழுவகைப்பிறப்பினையும் உண்டாக்கும் வித்து அவாவேயாம். அப்பிறப்புக்களின் துன்பங்களை யறிந்தவன் இனிப் பிறவாமையை விரும்புவதன்றி வேறெதனையேனும் விரும்புவானோ? விரும்பானன்றே? அந்தப் பிறவாமையானது ஒருபொருளையும் விரும்பாமையை விரும்புவானுக்குத் தானே விரைவாக வுண்டாவதாம்;

அந்தோ! அந்தோ! ஒரு பொருளையும் விரும்பாமையை யொக்கும் பெருஞ்செல்வம் காணப்படுகின்றஇவ்வுலகின் கணில்லை; இனி யவ்வளவேயன்றிக் கேட்கப்படுகின்ற துறக்கத்தின் கண்ணுமில்லை யென்று அறிஞர் கூறுவாராயின், அப்பெருஞ்செல்வத்தை அன்போடு பெறுகின்றவனுக்கு உவமையாம் பொருளுமுண்டோ? பிறவியற்றவனென்று சொல்லப்படுவான் அப்பிறப்பிற்கு நேரே காரணமாகிய ஆசையைத் துறந்தவனேயாவன்; ஒருவன் அவ்வாசை யொன்றனையும் ஒழிக்காது வைத்து (காணி மனை முதலிய) பிற காரணங்களை யெல்லாம் துறந்தானாயினும் அவையுண்டாக்கும் சில துன்பங்கள் நீங்கினனாவதல்லது அவன் போலப்பிறவி யற்றவனாவனோ? தோற்றமுடையன வெல்லாம் நிலைபெறுவதில்லை யென்றுணர்தல், புறமாகிய செல்வத்தின் கண்ணும் அகமாகிய உடம்பின்கண்ணும் உளதாகிய அபிமானத்தை அவற்றினது நிலையாமையை நோக்கிவிடுதல் பிறப்புவீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் ஐயந்திரிபின்றி யுள்ளவா றுணர்தல் என்னும் மோட்சசாதனங்களெல்லாவற்றையும் பெற்று அவற்றால் மோட்சமடைதற்குரியவனாயிருக்கின்றவனை மறவிவழியாற் பையநுழைந்து மீண்டும் பிறப்பின்கண்ணே வீழ்த்திக் கெடுக்கவல்லது அவாவாம். ஆதலால் அவ்வவாவிற்கு நடுங்கி அதனையஞ்சிக் காப்பதே அறிவுடையாரது தொழிலாம். ஆதலால் யாம் இல்வாழ்க்கைக்கணிருந்து முத்தியைப்பெற நிச்சயிப்பது ஒருவன் மலையைப்பிடுங்கிக் கடலிலிட்டு அதனைப் புணையாகக்கொண்டு

கரையேறுவது போலாம். இல்வாழ்க்கையில் பெருஞ் செல்வத்தோடிருப்பவன் கடவுளைத் தியானஞ்செய்யச் சிறிதெண்ணுவானாயின், தன்னைக்காண வருவாரைத் தானெதிர்கொண்டு சென்றழைத்துத் தழுவவும், வினயமாகவும் விநோதமாகவும் பேசவும், அவர்கள் விரும்பியதைக் கொடுக்கவும் அவனுக்குக் காலம் கழிவதாம்; தியானஞ்செய்ய வேண்டுமென்றெண்ணிய வெண்ணமோ அழிந்துபோவதாம். சிலர் பெருஞ்செல்வமுடையாரிடத்து ஒருபொருளையும் பெறுதலிலராயினும், இவர் அப்பிரபுவின் சிநேகருரார் சொல்வதற்காக அவரைச் சூழ்ந்து திரிகின்றனர்; சிலர் எப்போதாயினும் அவர்நட்பால் ஒருபயனுண்டாகுமென்று கருதி, மூடியுள்ள நெய்க்குடத்தை எறும்புகள் சூழ்ந்து திரிவதுபோல அவரைச் சூழ்ந்து திரிகின்றனர்; உலகத்தார் பெருஞ்செல்வமுடையாரை நோக்கிப் பொறுமையுடையவரே! புகழுடையவரே! நிறையுடையவரே! நீதியுடையவரே! சன்மார்க்க முடையவரே! என்றுகூறி அவர்தம்மைச் சூழ்ந்து திரிகின்றனர். பொறுமை, புகழ், நிறை, நீதி, சன்மார்க்கம் என்பனவற்றுள் ஒன்றுமில்லாத அவர்கள் அவற்றைக்கேட்டுப் பலர் நமக்கமைந்திருப்பனவற்றையெல்லாம் கூறுகின்றனரென்றுகருதி மகிழ்கின்றனர்; பெருஞ்செல்வத்தால் களித்திருக்கும்போது தெய்வசிந்தனை ஒழிகின்றது; அதனால் அறநெறியிலொழுகுதல் ஒழிகின்றது; அதனால் பாவம் ஒளிநீங்க இருள்வருவதுபோல வருகின்றது; அதனால் நரகங்கள் பலவற்றையடைந்து கொடுந்துன்பங்களையடைவது மிகுதியாகின்றது; அக்கொடுந் துன்பங்களை யனுபவிப்பவர் எவரோ? அவற்றை நினைத்தாலும் மனம் வெந்து புழுங்குகின்றது. இத்துன்பங்களுக்குக் காரணம் செல்வமேயாமென்றிவ்வாறு ஆலோசித்து இந்தவருத்த மொழியுமாறு எம்பிரானைத் துதிப்பேனென்று நிச்சயித்து,

செய்யா மொழியென்னும் வேதத்தைத் திருடிக்கொண்டு கடல்புகுந் தொளித்த சோமுகாசுரனை மச்சாவதாரமெடுத்துக் கொன்று அதனை யுலகில் பரவச்செய்து உயிர்களைக் காத்த பகவானே! நமஸ்காரம்; திருத்துழாய் மாலையணிந்த தேவனே! நமஸ்காரம்;

தேவாசுரர்கள் மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டிச் சந்திரனைத் தூணுகவமைத்து வாசுகியைக் கடைகயிறுகப் பூட்டித் திருப்

பாற்கடலைக் கடைந்தபோது, அம்மந்தரமலை அழுந்திப்போகா வாறு கூர்மாவதாரமெடுத்து, அதனைச் சுமந்தசோதியே! நமஸ் காரம்; பூமியைப் பாயலாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு பாதாள லோகத்திற் சென்றொளித்த ஹிரண்யாட்சனைக் கொல்லுதற் பொ ருட்டு வராகாவதாரமெடுத்த வள்ளலே! நமஸ்காரம்; மலர்மகள் வாழும் மார்புடையவமதனே! நமஸ்காரம்; தன் தமையனாகிய ஹிரணியாட்சனைக் கொன்றமைக்காகப் பழிவாங்கக்கருதி, தே வர் முதலிய யாவரையும் வருத்தி, தன்பெயரையே கூறிவணங்கி வருமாறுசெய்த இரண்யகசிபனைக் கொல்லுதற்பொருட்டு, நர சிங்கரூபமாகித் திருத்தூணிற்றோன்றியவனே! நமஸ்காரம்; காசி பனுக்கும் அதிதிக்கும் புத்திரனாய்த்தோன்றி, மாவலிசக்ரவர்த்தி யினிடத்துச்சென்று மூன்றடிமண்ணை யாசித்துப்பெற்று, திரி விக்கிரம அவதாரமெடுத்து மண்ணையும் விண்ணையும் உன் திரு வடிகளால் அளவுசெய்து முடிவில் அவனைப் பாதலத்திலழுத்திக் காத்தவாமனனே! நமஸ்காரம்.

நீதிநெறி தவறிய வேந்தர்களைக் கொல்லுதற்பொருட்டுச் சம தக்கினிக்கும் ரேணுகைக்கும் புத்திரனாய்ப்பிறந்த பரசுராமனே! நமஸ்காரம்.

அயோத்தியர்க்கிறையாய தசரதற்கும் கௌசலைக்கும் தனய னாய்த்தோன்றி, தாடகையைக்கொன்று, விசுவாமித்திரதுவேள் வியைக்காத்து, கல்லைப்பெண்ணாக்கி, மிதிலைக்குச்சென்று, சிவ தனுசையொடித்து, சீதையைமணம்புரிந்து, திரும்பிச் சிற்றன் னையின்சொல்லைச் சிரசாகவகித்து, தேவி சீதையும், தம்பி இலட் சுமணனும் பின்தொடர்ந்துவர, அயோத்தியைக்கடந்து சென்று, குகனென்னும் வேடனை நட்புக்கொண்டு பெருந்தவமுனிவர் வாசஞ்செய்யும் பன்னசாலைகள் பலவற்றைக்கடந்து சென்று, சித்திரகூடஞ்சேர்ந்திருந்து, தன்னை அயோத்திக் கழைத்துக் கொண்டுபோகவந்த தம்பி பரதனுக்கு இன்சொற்கூறிப் பாதுகை தந்து, அவனை அயோத்திக்குப்போகச்செய்து, தண்டகாரண்யம் சார்ந்து, சண்டைக்குவந்த விராதனைச்சாய்த்து, சரபங்க முனி வர்க்குத் தரிசனந்தந்து, அகஸ்தியராசிரமத்தையடைந்து, அவ ரருள்பெற்று, பஞ்சவடியைச்சேர்ந்து, சடாயுவைக்கண்டு நேசி த்து, இராவணனிளையவளாய சூர்ப்பனகி செய்த கலகம்பற்றிச் சண்டைக்குவந்த கரன்முதலாயினரைக் காலனார்க்கனுப்பி, மாய

மானுய்வந்த மாரீசனைக்கொன்று, சீதையை யெடுத்துச்சென்ற இராவணனோடு பொருது, அவன் வாளால் சிறையறுப்புண்டு சோர்ந்துகிடந்த சடாயுவைக்கண்டு தளர்வுற்று, அச்சடாயுவிற்கு ஈமக்கடனைச்செய்து முடித்து, கவந்தனுவியைக் காலனுக்குத்தந்து, சவரிசெய்த விருந்துண்டு, மதங்கமலையைபடைந்து, சுக்கிரீவனோடு நட்புச்செய்து, மராமரங்களைத் தொளைத்து, வாலியை வதைத்து, அனுமார் வாயிலாக அறிவதையறிந்து, கடலில் கணைவிட்டு, அதனை வழிவிடச்செய்து, இலங்கையிற்சென்று, போர்முகத்தில் இராவணனை அவன் தம்பி கும்பகர்ணன் புத்திரன் இந்திரஜித்து முதலாயினுரோடுகொன்று, விபீஷணனை யிலங்கைக்கிறைவனுக்கி, சீதையை மீட்டு அயோத்தியையடைந்த சிராமனே! நமஸ்காரம்; வசுதேவர்க்கும் தேவகிக்கும் மகனுய் (வயிற்றிடை)த் தோன்றி, சிறிதுமாதம் உரோகிணியின் வயிற்றின்கணிருந்துபிறந்து, பிரலம்பன் முதலாயினேரைக்கொன்றுயிர்களைக்காத்த பலராமனே! நமஸ்காரம். (வரும்)

நீதிநூல் விளக்கம்.

1-வது தெய்வமுண்டெனல்.

(The omnipresence of God)

கோபுரமொன்றைப் பார்ப்போமானுல் அதை உண்டுபண்ணினவன் ஒருவனுண்டென்பது போலவும், பொன் அல்லது இரத்னங்களினுற் செய்த ஆபரணமொன்றைப் பார்ப்போமானுல் அதைச்செய்த தட்டான் (பொற்கொல்லன்) ஒருவன் உண்டென்பதுபோலவும், நாம் தரித்துக்கொள்ளும் ஆடையை (வஸ்திரத்தை) நோக்குவோமானுல் அதை நெய்தவனொருவனுண்டென்பது போலவும், இவ்வண்டபிண்ட சராசரங்களனைத்தையு நோக்கும்போது, அவற்றை யுண்டுபண்ணினவ னொருவனுண்டென்பது பிரத்யக்ஷமாய் விளங்கும்.

சித்திரம் ஒருவனெழுதாது தானே எழுதிக்கொள்ளாது; பாவையானது ஒருவனுட்டாது தானே ஆடிக்கொள்ளாது; வீணையானது ஒருவன்மீட்டாது தானே சப்தமிடாது என்பனவற்றைப் போல மேற்கூறிய சராசரங்களனைத்திலும் நடக்கும் வைபவங்

கள் அனைத்தும் ஒருவனிருந்து நடத்துகின்றானென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோன்று விளங்குகின்றதல்லவா?

வாசனை வீசுமிடத்துப் புஷ்பமுண்டென்றும், புகையுண்டாகுமிடத்துத் தீயுண்டென்றும், மரங்கள் அசையுமிடத்துக் காற்றுண்டென்றுஞ் சொல்வதுபோலக் கடவுள் உண்டென்னு முண்மைக்கு உலகமே சாக்ஷியாகும்.

ஆகாயம், காற்று, உயிர் முதலியவற்றை நாம் கண்ணால் பார்க்க முடியாது போனாலும், அவை உண்டென்று சொல்லுவதுபோலத் தெய்வம் உண்டென்பது மெய்யே. மேகமில்லாமல் மழையும், வயலில்லாமல் விளைவும், சூரியனில்லாமல் ஒளியும், ராஜனில்லாமற் காவலும், தாயில்லாமற் பிள்ளையும் ஜனனமும், விதையில்லாமல் விருக்ஷங்களும் அதன்பலங்களும், விளக்கில்லாமற் சாந்தியும் அனலும், முத்து-எள் முதலியவைகளின்றி எண்ணெய்யுமில்லை யென்பதுபோலத் தெய்வமொன்றில்லாம னுலகமில்லை.

மூக்கன்றி, வாய் கண் காதுகள் வாசனையை அறியமாட்டா. வாயன்றி ஏனையபுலன்கள் பேசவறியா. குருடன் சூரியனது ஒளியைப்பார்க்க முடியாது. செவிடன் சமுத்திர ஓசையைக் கேட்க முடியாது. பித்தர்களோ, தம்பார்வையிலேயே வருந் தீங்கை யறியமாட்டார்கள் என்பனவற்றைப் போல, ஞானக்கண் படையாதவன் தெய்வத்தைப்பார்க்கவாவது அவனுளனென்ற தோற்றத்தைத்தெரியவாவது கூடாததேயாம். அன்றியும், தெய்வமுண்டென்னும் உண்மைக்குதாரணமாக இங்கு ஒரு கதை வரைவாம்.

தேவராசனை வென்றபாண்டியன் ஆளு நாடானது (பாண்டியதேசம்) தேவநாட்டையும் வென்றதென்று சொல்லும்படியாக இருந்த அப்பாண்டிய நாட்டிலே, ஆகாயத்தை யளாவிய மாட கூடமும் மலைக்கூட்டங்களுஞ் சேனையாகவும், மேகமண்டலத்தைச் சார்ந்துபறக்கும் கொடிக் கூட்டங்கள் சிறகுகளாகவும், கோபுரமாகிய இராஜன்பெரிய துவஜத்தம்பநாட்டியிந்திரன்மேற்செல்லும் படைவீடுபோல கொள்கை யென்றோர் திருநகருளது. புலிக்கொடியைத்தாங்கிய சோழராஜனும் பறவைகளைப் படுக்கும் வில்லைக் கொடியாகத்தாங்கிய சேரராஜனும தோல்வியடையும்படியாக மீனக்கொடியைத் தாங்கிப் பாண்டியன் அரசிருக்கும் அத்

தாணிமண்டபமுள்ள அந்நகரத்தில் பிராமணகுலத்தில் சுந்தரம் போன்ற குசலனென்றொருவனிருந்தான். அவன் ஆறு அங்கமும், ஐந்து வேள்வியும் நான்கு ஒழுக்கமும், மூன்றக்கினியும் நடத்தி, இம்மை மறுமைப்பயன்கருதி, ஒருமையோடு கூடிய மனத்தையுள்ள அந்தணகுலத்தாருடனே மணக்குமங்கத்தையுடைய மானினது பாலையூட்ட யானைக்கன்றுகள் உண்டுகளிப்பதுபோல சாஸ்திரங்களைப்படித்து மகிழ்வானாய் மேலான நூல்களை ஓதி, பலபுராணங்களை வாசித்து, பல செடிகளிலும்போய் மெல்லிய தழைகளையே மேயும் ஆட்டைப்போன்று எவரிடத்தினும் போய் அத்திரிமனுவாசிட்டமென்னும் பலநூல்களைக்கற்று அகங்காரமேலீட்டால் சமயநூல் பிதற்றித் திரிவானாயினன். உட்சமயமாறும் பொருந்திய நூல்களைக்கற்றிருந்தும் சன்மார்க்கத்தை விட்டுவிட்டுத் துன்மார்க்கப் பிரவேசத்திலுழன்று வைதிகத்தைத் தழுவாது, புறச்சமயநூலுணர்ந்து வேறுமதங்களை அறிந்து தானறிந்த பாவசம்பந்தமான விஷயங்களைப் பிறர்க்குரைத்து அவர்களுக்கு ஒரு குருவைப்போல் நடித்தும் விளங்கி நின்றான்.

அந்தோ! நூல்பலபயின்றானாயினும் அதனுண்மையான பொருளை (மெய்ப்பொருளை)த் தேறாது (உணராது) அநேக பதார்த்தங்க ணிறைந்த கடைவீதியில் போயும் கரும்பை விட்டு வேம்பைவாங்கும் சிறுவனைப்போல விளங்கினான். தன்குலப்பெருமையுங்கைவிட்டு நூல்கற்றோர் சொல்லும் நெறியில் நில்லாதவனாகி, பிறர்க்குரைத்துந் தானறியாத பேதையாகி, வேதவாக்கியங்களான மெய்ப்பொருளெல்லாம் பொய்ப்பொரு ளென்றும், என் பார்வைக்குக் கீழ்த்திசை மேற்றிசையாய்த் தெரிவதால் வேறு திசையில்லை, திக்குப்பாலகரில்லை, பழவினைகளொன்று மில்லை, செய்யும்வினையெல்லாம்அப்போதைக் கப்போது அழிதலால் பாவ புண்ணியமில்லை, கறந்தபாலானது முலையினிடத்தும், கடைந்த வெண்ணெயானது மோரினிடத்தும்,கழிந்த கனியானது மரத்தினிடத்தும் திரும்பப் புகாவாறுபோ லிறந்தவர் பிறப்பதில்லை; அவர்களினுயிர்கள் கீழேயாயினும்மேலாயினும் பறந்திடக்காண்பதில்லை; ஆதலால் இறந்தோர் சொர்க்கமுமில்லை சீழியும் நரகமுமில்லை, தெய்வமுமில்லை, ரூபம்வேறில்லாதகால் ஜாதி வித்தியாசமில்லை எனச் சாதித்தான்.

இம்மாதிரியாகத் தான்பார்த்த முயலுக்குக் கால் மூன்றே என்பதுபோன்று சாதிக்கத்தலைப்பட்ட குசலன் தத்தமக்கியைந்த

போகத்தை யனுபவித்தலே முத்தி என்றும்அவ்வாறின்றித் துறவு பூண்பதுதான் நரகமென்றும் அவரவர் சரீரத்திற்கேற்ப உண்பதும் உடுப்பதுமே தருமமென்றும் பசியினல் சரீரம் வருந்தும்படி தவமியற்றுதலே பாவமென்றும் பலவாறு தான்கொண்ட மூடக் கொள்கையையே புகன்று நன்மார்க்கத்திலுள்ளவரை மயக்கிஅந்தகாரத்தில் புகுத்துதல்கருமமாகக்கொண்டான். அரிய பெரிய தருமநீதி உணர்ந்த பிராமணர்களை ஏமாற்றிக் காமநூலைப் பயிலும்படி செய்து காலை மாலை ஸ்நாநஞ்செய்து திருநீறணிவாரை இளவெந்நீரில் ஸ்நாநஞ்செய்யச்செய்து பரிமளமிகுந்த திரவியங்களைப் பூசச்செய்துஓமத்தின்மீதுஇடும்படியான நெய்யை உணவின்மீது இடும்படிசெய்து, வேதனை என்று மொழியும் விரதத்தை ஆண்பெண் இருதிறத்தாருக்கு மூட்டி, காமத்தை விளைவிக்கச்செய்து தான்விழுவதான கொடிய நரகக்குழியில் விழும்படி செய்துவந்தான்.

இம்மட்டோடு விட்டுவிட்டானு அந்தோ சிவாலய விஷ்ணு ஆலயத்திற்குத் தெரிசனஞ்செய்யச் செல்வாரையும், கங்கை கோதாவரி காளிந்தி காவேரி தாம்பிரபாணி முதலிய நதிகளுக்குத் தீர்த்தமாடச் செல்வாரையும் தடுத்து வருவதான ஓர் உத்யோகத்தையுங் கைக்கொண்டான். இதுவன்றித் திருக்குற்றாலம் செல்வாரை அந்தியிலும் சந்தியிலும் அரியபெரிய விசேடதினங்களிலும் தடுப்பதே நியமமாகக்கொண்டு தனது அறிவென்னும் பாலை வெடிப்பு நிலத்திற் கொட்டினன்.

பாவனையினலாவது செய்கையினலாவது பக்தியினலாவது பயத்தினலாவது விளையாட்டினலாவது திருக்குற்றால ஸ்தலத்தைத் திக்குநோக்கித்தெரிசித்தால் மோக்ஷத்திற்குப்பாத்திரனுவனென்று படித்திருந்தும் தான் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைக் குசலன் உணரவில்லை. ஆகாயத்திற்றோன்றுஞ் சூரியனை யார்கைக்குள்ளே மறைக்கவல்லார்?ஒருவருமில்லைஎன்பதுபோலத் தன்பதியிலுள்ளாரையன்றி அடுத்த நகரத்தாரை மேல்கண்டவாறு செய்யமுடியுமோ என்றாலும் இவன் புறமத நூலால் யாவரையும் வென்றுதிரிந்தானுகையால் அவ்வூர்க்கெல்லாம் இவன் ஒருவன் மட்டும் உயிர்களுக்குத் துன்பமியற்றும் களைபோன்றிருந்தான்.

கச்சணிந்த தனத்தையுடைய மாதர்மயலிற்சிக்கிய மடமையோன் (குசலன்) இவ்வாறிருக்க மேகங்கள் தவழப்பட்ட சோ

லைகள் நிறைந்த சோழவள நாட்டில் காவேரியாற்றிற்கு வடதீரத்தில் உலகமெல்லாம் புகழக்கூடிய மேன்மைதங்கிய சைவப்பிராமண குலத்து வல்லாளன் என்னும் பெயரையுடைய ஒருவன் சைவவேதாந்த புராணங்கள் பலவும் ஐயந்திரிபறக்கற்று, மக்கள் மனைவாழ்வு சுற்றம் செல்வமுதலியன சந்தையிற் கூட்டமென உணர்ந்து உலகத்தில் பாவநெறியினல் படர்ந்து வரும் மாயையான இருளை அடக்கும் உண்மையான சிவநெறிவிளக்கத்திற் சிறந்து காலைநேரத்தில்வரும் ஞானசூரியன் போல விளங்கினன்.

இவன் சரீரத்தாலும் வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் செய்யப்படுவதான செயல்களுக்கு மேலான அரியபெரிய செயல்களை அறிந்து சிறந்த புண்ணியநதிகளெல்லாம் சென்று முழ்கிப் பரமனை வணங்குதல் வாழ்த்துதல் முதலிய தியானங்களைத் தன்மதியினாலுணர்ந்து, கங்கை முதலியபலதீர்த்தங்களாடிச் சிவதலங்கள் யாவும் சென்று தெரிசித்துவருவதற்கு அதுவரை தன்னுடைய சரீரம் இருப்பது நிச்சயமில்லையென (சரீரநிலையாமையை) உணர்ந்து உலகத்திலுள்ள தீர்த்தங்களெல்லாம் தரும்பலன் திரிகூடமலையிற் பொங்கி வருகிற சித்திராநதி தருமென்பதையும், எவ்வகையாலும் உயர்ந்தது திருக்குற்றால ஸ்தலமென்பதையும் புராணங்களால் அறிந்து ஆங்குச்செல்வதற்குப் புண்ணியமான விரதம் பூண்டு, காவேரி நதியிலாடி ஆங்குள்ள கடவுளைப்பணிந்து சேது சென்று மூழ்கி திருச்செந்தூர் ஸ்ரீ சுப்ரமணியரைத் தெரிசித்து (மேலே கூறிய குசலன் வசிக்கும்) கொள்கை நகரெய்தி அங்கோர் அந்தணவீதியிற் புகுந்தான்.

இவ்வந்தணனின் சைவ வேடத்தைக்கண்ட குசலன் பொறுதவனாகி அவ்வேதியனை நோக்கித் திருநீறும் உருத்ராட்சமணியும் அணிந்து பிராமணனென்னுங் கோலம்பூண்டவனே நீ எடுத்த கோலத்தால் பார்க்கத்தக்க நூலினையறிந்தில்லை . போலும் என்றான்.

சிவராமலிங்கம் பிள்ளை.

பத்மினி.

இந்தியாதேசத்தின் வடமேற்கிலே ஸிந்து நதிக்குக் கிழக்கே இராஜபுதனமென்னும் ஒரு நாடுளது. வெளி நிலமுளதாயும் காடு மலை செறிந்துள்ளதாயும் அந்நாடு காணப்படும். இரஜபுத்திரர் என்று தென்னிந்தியாவில் சொல்லப்படுவோர் ஆதியில் இந்நாட்டில்தான் குடியிருந்ததாக மதிக்கப்பட்டு வருகின்றனர். இந்நாட்டில் மோவர்என்னும் மாகாணமிருந்தது. இம்மாகாணம் சுமார் 800 வருடங்களுக்கு முன்னே அதிக கீர்த்திபெற்றிருந்தது. எல்லாவித ஐசுவரியத்திலும் இந்த மோவர் மாகாணத்துக்குச் சமானமான பிறிதொரு ஊர் பரதகண்டத்தில் அக்காலத்தில் இல்லையெனப் பல தேசசரித்திர ஆராய்ச்சிசெய்த பண்டிதர்கள் எழுதியிருக்கின்றனர். இந்த மோவர்நாடானது இந்தியாதேசத்திற்கு ஒரு நகநாயகம்போல் விளங்கிக்கொண்டிருந்தது. சித்தூர் இதற்குத் தலைநகர். கல்விச்செல்வமும், பொருட்செல்வமும் நாகரீகமும், தங்குவதற்குச்சித்தூர் தலைநகர் உறைவிடமாக விருந்தது. ஐரோப்பியசாதியார் செய்வதை மேன்மையென மதித்து அவர்களைப்போல நடக்கத் தற்காலத்தில் நாம் எவ்வித முயற்சி செய்கிறோமோ அவ்விதமாகச் சித்தூர் தலைநகரிலுள்ளார் இந்தியா முழுதும் மதிக்கப்பட்டுவந்தார். சுமார் 800 வருடங்களுக்கு முன்னே அதாவது சித்தூர்நகரானது மற்றெல்லா நாடுகளுக்கும் வழி காட்டிக்கொண்டு வந்தது.

சித்தூர்நகரம் இவ்விதப்பிரசித்தி யடைந்திருந்தகாலத்தில் மஹாராஜா இலக்ஷ்மணசிங் கென்பவன் மோவர் தேசத்துக்கதிபதியா யிருந்தான். ஆனால் அக்காலத்தில் அவன் இளைஞனாயிருந்தமையின் அவன் சிற்றப்பனாகிய பீமன்சிங் கென்பவன் இலக்ஷ்மண சிங்குக்குப் பதிலாக இராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்து வந்தான். வீரத்திலும், ஆலோசனையிலும் பீமன்சிங்குக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லை. அஞ்சாமையும், கொடுத்தலும், விவேகமும், ஒருகாரியஞ் செய்வதில் ஊக்கமும் ஆகிய இந்நான்கு குணங்களும் அவனிடத்தில் இயல்பாகப் பொருந்தியிருந்தன. ஆகவே மோவர்நாடானது இவனது பரிபாலனத்தில் செழித்தோங்கியதுபோல வெறெப்பொழுதும் அவ்வளவு சீராக ஆளப்படவில்லை. நீர்வளம் நிலவளம் நிரம்பப்பெற்றதாய் குடிகள் எல்லாரும் தரித்திரம் க்ஷாமம் பீடநோய் முதலிய வொன்றுமில்லாமல் பீமன்சிங்கு காலத்தில்

சுகித்து வாழ்ந்துவந்தனர். பீமன்சிங்விஷயத்தில் குடிகள் அதிக பயபக்தியையும், விசுவாசத்தையும் பேரன்பையுங் காட்டிவந்தனர். இவ்வித சுகவாழ்வானது நெடுநாள் நில்லாதெனக் காணப்பட்டது.

இவ்வுலகத்தின்கண்ணே எதுவும் நீடித்திருப்பதில்லை. சுகமும் துக்கமும் மாறிக்கொண்டே வருகின்றன. இது கடவுளுடைய நிபந்தனைபோலக் காண்கிறது. ஆகவே மோவர் நாட்டாரும் தங்கள் சுகவாழ்வை இழக்கக் காலம்வந்து விட்டது. இவ்வித விபத்து இவ்வளவு சீக்கிரம் சம்பவிக்குமென ஒருவரும் கனவிலு மெண்ணவில்லை. முசல்மான்களுக்கு அரசனான அலாவுடின் என்பவன் வடஇந்தியாவைத் தன் கைவசப்படுத்திக்கொண்டு நகரங்களையும் பட்டணங்களையும் கொள்ளையடித்துப் படுநாசம் செய்துவந்தான். இதன்றியும் ஆலயங்களையழித்து, வயோதிகர்களையும் குழந்தைகளையும் கொலைசெய்வது முதலிய அடாத காரியங்களைச் செய்துகொண்டே ஒவ்வொரு ஊராகப்பிடித்துக் கொண்டு மோவர் தேசத்தைக்கிட்டினான். மோவர் தேசமானது மேன்மைவாய்ந்த அரணுளதாகக் கண்டான். வெளிநிலமும் மலையுங்காடும் செறிந்ததாயிருந்ததுடன் உயரமும் அகலமும் திண்மையுமுள்ளதான சுவர்களால் காக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டான். மேலும் இத்தேசமானது தன்னுள்ளிருப்போர்க்கு வேண்டும் பொருளெல்லா முடையதாயும் சௌகரிய பராக்கிரமமுடைய சுத்த வீரரையுமுடையாதாயும் காணப்பட்டமையின் அதனது அரண் தகர்க்கப்படக்கூடியதாய் அலாவுடினுக்குத்தோன்றவில்லை. சேனைப்பெருமையால்தன்னைச் சூழ்ந்துவளைத்த பகைவரைத் தன்னகத்திலுள்ள வீரர்களால் வெல்லச்செய்யக் கூடியதாயும் போர் தொடங்கியபோதே பகைவர் நாசமுறச் செய்யவல்லவீரருள்ளார் என்னும் பெருமையை யுடைத்தாயிருந்தது. அம்மோவர்நாடு இந்நாட்டின் அரணையும், இராஜபுத்திரர்களின் வீராவேசப் பராக்ரமத்தையும், அரசனிடம் குடிகளிருந்தவிசுவாசத்தையும் கண்டு அலாவுடின் என்னும் முசல்மான் மன்னன், மோவர் நாட்டிற்குட் பிரவேசிக்கத் தைரியமற்றவனாகி, ஒருகால் தான் இதுவரையடைந்திருக்கும் புகழுக்குப்பங்கவருமெனச் சிந்தாகுலனாய், அபாரவல்லமையுள்ள தனது அளவிறந்தசேனையை வேறொருபக்கம் திருப்பி நடத்த எண்ணங்கொண்டான். அத்தருணத்திலே பீமன்சிங்கின் மனைவி. மிகரூபலாவண்ய முடையவளென்றும், அவளைப்

போன்ற அழகுடைய ஸ்திரீ இப்பூ மண்டலமுற்றிலும்ஓடோடிப் பார்த்தாலும் கிடைக்கமாட்டாளென்றும் இவ்வாறு அவளுடைய அழகைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டான். காமத்துக்கும் பேராசைக்கும் அலாவுடின் அடிமைப்பட்டவனாகையால் மேவார் தேசத்திற்குள் பிரவேசிக்ககூடாதென்னும் எண்ணத்தைமாற்றி அங்கேயே தங்கிக் கூடாரத்தை நாட்டினான்.

மேவார்நாட்டின் இராஜகாரியத்தைப் பார்த்துவந்த பீமன் சிங்கென்பவனது மனைவியாகிய பத்மினி இராணியையடைய அலாவுடின்முதலில் இரகசியமாய் அனேகமுயற்சிகள் செய்தான். தூதர்களை நகரத்திற்குட் செலவிடுத்துத் துர்நடத்தையையுடைய சில ஸ்திரீகளுக்கு லஞ்சங்கொடுத்துப் பத்மினி இராணியினிடத்தில் தன் கருத்தைத் தெரிவிக்கும்படி கூடியமட்டும் சாகசம் செய்து பார்த்தான். பத்மினி இராணியார் இத்தன்மையரென அலாவுடின் அறிந்திலன். அவள் அதிக மனத்தூய்மையுடையவள். "கற்புறு சிந்தைமாதர் கணவரையன்றி வேறோ, ரிற்புறத் தவரை நாடா" ராகலின் இவனது அரசச்செருக்கும் பராக்கிரமும் ஆற்றலும் அம்மாதினிடத்தில் பயனிலவாயின. இவ்வாறு இவன் பிரயத்னம் வீண்போகவே தனது மகத்தான சேனையுடன் மேவார்தேசத்தின்மேல் படையெடுத்துச்சென்று சித்தூர் என்னும் தலைநகரை முற்றுகைசெய்தான். அஃதாவது தன்சேனையால் அந்நகரைச் சூழ்ந்துகொண்டான் இராஜபுத்திரர் இவனை இலேசாகவிட்டனரா? அவர்கள் சிங்கக்குட்டிகளாயிற்றே. தேங்காய்க்கு மாங்காய் தோற்குமாவென்று வெகுபராக்கிரமத்துடன் அலாவுடினை எதிர்த்து நின்றனர். அவர்களது நகரம் நின்றுள்ள மலை எவ்வளவு உறுதியோ அவ்வளவு பலமாய் நிலைகுலையாது நின்று யுத்தஞ்செய்தனர். இரவென்றுபாராமலும் பகலென்று பாராமலும் யுத்தம் அதிக கொடூரமாய்ப் பலநாள் நடந்துகொண்டு வந்தது. ஜயமாவது அடையவேண்டும் அல்லது இறந்தாவது போகவேண்டுமென்கிற பிடிவாதத்துடனே இராஜபுத்திரர்கள் போர்புரிந்து வந்தார்கள். எவ்வளவு நஷ்டம்வந்தாலும் சரி எப்படியாகிலும் மேவார்நாட்டைக் கீழ்படுத்தவேண்டுமென்கிற திடத்தீர்மானத்துடன் முசல்மான்கள் முற்றுகைப்போட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

(வரும்)

பெ - மாணிக்கசாமி முதலியார், ரங்கோன்.